

Şairliğim Buraya Kadar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Kasım 2024

Hangi renktin söyle rüştünü ispatlayan hangi ışıldaktı sığınağın ve işte yerin göğün menkıbesi saf durağanlığında hayatın seferisi addedildi iç sesim azık bildiğim arz ettiğim top yekûn bir firarın da mezarını kazdım kalemin ince ucuyla belki de kederdi bana zarf atan varsa yoksa kaderin verdiği huzur ve huşuyla.

Dalgalandım öncemde.

Dürttüm ruhumu peşine düştüğüm gizemde.

Gamdı sol yanımla ve gem vurdum sağıma.

Sözcüklerdi yüreğin reçinesi ve ses bildim sessizliği ve aşk bildim annemin güzel varlığını ve kundaklanmış neyim var neyim yok sadece meylettim rüzgâra ve pekişen bir hasretle önce kuşandım sonra kuşatıldım yarınlara dönük umut tekneyle ve her ne kadar su olsa da delik dibi sadece sustum susturulmuş olduğum kadar cihanın saf tuttuğu gerçeklerden nemalandım ve üç yanlışın tüm doğruları götürdüğü bir iklimde ve de ikinci vakti serildim menzirimde doğacak yeni gün İlahi Sıcaklığında hamt ettim şükrettim belki de baştan kaybettim hayatın oyununa geldiğim kadar sobeledim de tüm duyguları ve ruhun sarmalında sadece sus payı söylemlerde buldum mutluluğu ne de olsa kederdi ve de kalem benim yerime konuşan...

Düşlerim tekbir getiriyor sözcüklerse bol keseden kucaklarken ruhumun damgasında saklı mührün yaktığı ve işte o devasa kesit tek hamlede savrulduğum ne ki varsa yoksa solduğum hüznü ve gizemi ve işte savunduğum kadar İlahi Aşk ve teslimiyeti renklerle hemhal karanlığın tokuştuğu gecede saklı bak nasıl da dolunay ve kasvetin sus payı söyleminde saklı kâh recim kâh sarı bir resim hüviyetimse aşikâr dil yaramdan çıkıp da yola varacağım yürek külliyyemde saklı nizam ve tüm yanık mısralar bir gölgenin mahiyetinde güleç bir imgeye de hani olur da rast gelirim diye en çok da sarmalında hüznün salındığı kadar cihanda salladığım şu beşik ve işte aşkın eşliğinde selam verirken tüm cihana ben ki revnak bir gölge kadar sen ki aşkın ümmeti ve işte sefasını sürdüğüm cefadan arda kalan üç beş hatıra bir gök bir de yer kavuşamadı ya birbirine ve işte nakşî evrenin nazlı bir sevgide eğilip bükülmeden kimse sevdiğim gel gör ki: boynum kıldan ince Rabbin Dergâhında azat edilesi bir gölge ne ki hem, nemlenmiş ve nemalanmış duygulardan dahi çok ama çok öte kırbaçı dürüstlüğü'n kıraç topraklara sürüldüğüm en çok da yangını başlatan zifri karanlığa asla teslim olmadan ve işte dalkavuğu tüm imgelerin uçuşan tülünde tüm gerçeklerin varsa yoksa racon kesen hüznün köpürttüğü dalgalar misali devrik bir kralmışçasına ve işte razı iken de bahtıma varsa yoksa kurşun yediğim aşkın minvalinde semiren sonsuz hece özlemse gebe gecelere şiarım İlahi Aşk şairliğimse buraya kadar, sevgili hafız gözümden tanıdığın şu şatafatlı yalnızlığımın da tek bekçisi iken kalem ve kaile alınmadığı kadar dik kale' m zil zurna iken imgeler ve işte boyut atladığım bir şiir misali bodoslama sevdiğim en çok da içimdeki çocuğa mazhar olası bir masal misali yeter ki mutlu sonlansın bu ezeli ve ebedi arayışım en çok da arşı alaya çıkan hüznümün gölgesinde saklı tuttuğum sadık bir kuldandan ötesi Rabbime kavuşmanın verdiği coşku ve heyecanla külliyesinde sır dolu dosyaların hiçliğiyle hidayete kavuşmanın rüzgârında dalına

hasret bir yaprak gibi sürüklendiğim yeter ki kavuşayım Sonsuz ve İlahi Aşkıma, ateşin erittiği kadar tüm buzları kordan bir hare yağdığı kadar da içime en derine...